

15 Απριλίου 2017

Η αγωνία του Μ. Σαββάτου (Στέλιος Κούκος)

/ [Πεμπτούσια](#)

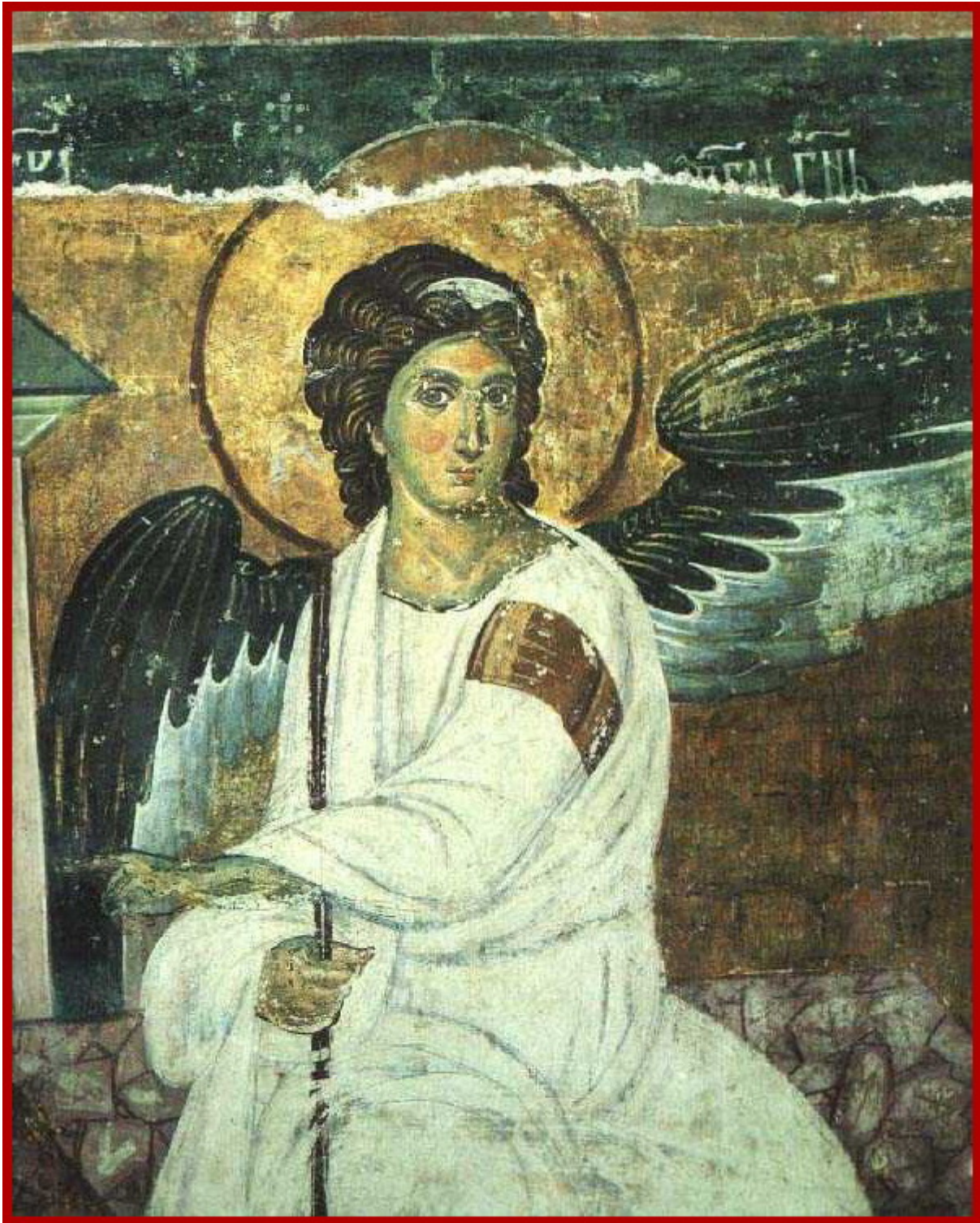
image not found or type unknown

Το ... θρίλερ του Μ. Σαββάτου

Τη Μεγάλη Παρασκευή περνάω καλά. Εγκωμιάζω και 'γω τον Μεγάλο Νεκρό, τον Γλυκύτατο Νεκρό. Αλλά τι βλασφημία! Ένας Θεός νεκρός! Αν είναι δυνατόν!

Σήμερα όμως, τον νεκρό Θεό δεν τον ραίνουν μόνον με άνθη και μύρα αλλά και με τους πιο όμορφους ύμνους που γράφτηκαν ποτέ. Τέτοιες στιγμές ο νεκρός, τα μύρα, τα άνθη, οι λέξεις, ο κόσμος γύρω, και "το δροσερό αεράκι της Άνοιξης" του Μάνου Χατζηδάκι, γίνονται ένα. Όπως ήθελε και ο ίδιος ο Δάσκαλος να είναι όλοι ένα -"ίνα ώσι έν". Και να το πιο όμορφο ποιητικό σώμα.

Η Μ. Παρασκευή χαράσσει ως υπερκόσμιος χαρακτήρας βαθιά μέσα μου το θάνατο. Έστω ποιητικά. Εξυμνεί τον Μεγάλο Νεκρό με την πιο τρυφερή, αισθαντική και ουσιαστική ποίηση σμιλεύοντας το είναι μου με το σμιλάρι της μελωδίας, την έως θανάτου αγάπη. Αυτήν την μέρα αγάπη, μουσική, ποίηση, θάνατος γίνονται ένα. Μαζί βεβαίως με την αναμονή, την υπόσχεση της επιστροφής, της Ανάστασης...

Το πρόβλημα για μένα είναι το ξημέρωμα του Μεγάλου Σαββάτου. Τι βασανιστική

ημέρα; Τι αγωνία είναι αυτή; Ο χρόνος νεκρός κι αυτός. Τι σχέση μπορούν να έχουν ο χρόνος και ο Χριστός; Και να κείται άπνους. Θα τα καταφέρει; Τα πάντα νεκρά. Πέρσι τα κατάφερε. Φέτος όμως; Κανένας, μα κανένας δε μπορεί να με κάνει να πιστέψω το αντίθετο. Πρέπει να το νιώσω. Να το ακούσω σαν γεγονός. Δεν με ενδιαφέρει τι έγινε τα προηγούμενα χρόνια.

Φέτος άκουσα ξανά ότι «Σήμερα κρεμάται επί ξύλου...». Όλα δηλαδή έγιναν για πρώτη φορά. Ή ξανά για πρώτη φορά. Έτσι δεν «μασάω». Δεν παίρνω από λόγια. Θα τα καταφέρει; «Χθες συνεθαπτόμην σοι Χριστέ συνεγείρομαι σήμερα...». Είναι αυτό μια ποιητική διαβεβαίωση, μα η λύπη έχει φωλιάσει μέσα μου.

Σήμερα και χτες έγιναν τόσα και ήδη ξέρω ότι η ζωή -γιατί περί αυτού πρόκειται- κείται άπνη, νεκρή. Ή μήπως είναι ο “ωραίος κάλλει” το πρόβλημα. Το πρόσωπο. Η δυνατότητα της κοινωνίας και όχι της πίστης. Ή απλά η πίστη μου -η απιστία μου δηλαδή- είναι η μελαγχολία μου;

Ο Ντοστογιέφσκι λέει, αν μου αποδείξουν πως η αλήθεια είναι κάτι ξεχωριστό από το πρόσωπο του Χριστού θα διαλέξω τον Χριστό. Μα το “εμόν πρόσωπο εσταύρωται”; Εγώ καθ’ ομοίωση του ερωτικού προσώπου πρέπει να φέρω απάνω μου τα στίγματα του. Δεν τα έχω. Έτσι περισσεύει η αγωνία, η πρωτό-νοια της μετα-νοίας. Θα κάνω ότι μπορώ. Μα τι λέω κι ότι δεν μπορώ.

Τώρα Σε βλέπω νεκρό. Ενώ εγώ ζω; Ίσως χρειάζεσαι τη δική μας συγκατάθεση για να ζωντανέψεις ξανά. Μα αυτό με βλασφημία μοιάζει.

Αλλά και η συνήθως τέτοιες μέρες “συνωδίνουσα φύση” φαίνεται και αυτή να χρειάζεται τη δική μας κατάφαση στη ζωή. Με τι κουράγιο όμως;

Αμφιβολία, λοιπόν, του Μ. Σαββάτου που τη γεννά η Μ. Παρασκευή. Μέλη, αισθήσεις, αισθήματα λειτουργούν στα γεμάτα και χωρίς αυταπάτες, αφού και η υποψία μερικές φορές λειτουργεί πιο δραστικά από οποιαδήποτε απόδειξη. Πλήρης νέκρωση. Το Μεγάλο Σάββατο είναι ένα μεγάλο νεκροκρέβατο.

Η ίδια η Μεγάλη Εβδομάδα αποτελεί ένα οικοδόμημα κτισμένο στη βαθύτερη αγωνία ως προετοιμασία για μια συνάντηση. Και να περιμένεις το βράδυ του Μ. Σαββάτου να γίνουν σμπαράλια θύρες, κλείθρα και πλάκες του τάφου.

Προσωπικά, πουθενά δεν έχω αλλού να ελπίζω παρά μόνον σ’ αυτήν την αγωνία -μέχρι τρόμου- που γεννά η μεγαλύτερη Παρασκευή του χρόνου στο σώμα του αβάστακτου Σαββάτου για τη μακρινή χαρμόσυνη και αναστάσιμη Κυριακή.

Η Μ. Παρασκευή περιέχει ένα δυνατό μείγμα, τόσης χαράς και τόσης λύπης, ένα

κράμα θανάτου και ζωής. Παρ' όλα αυτά βασιλεύει ως συγκερασμός χαρμολύπης...
Το Μεγάλο Σάββατο όμως;

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα "Θεσσαλονίκη" στις 17 Απριλίου (Μ. Παρασκευή) του 1998.